

35. nedeľa po Päťdesiatnici

Uzdravenie slepca pri Jerichu

V tom čase, keď sa Ježiš približoval k Jerichu, pri ceste sedel akýsi slepec a žobral. Keď počul, že tadiaľ prechádza zástup, pýtal sa, čo sa deje. Povedali mu: „Ježiš Nazaretský ide tadiaľto.“ Tu vykrikoval: „Ježišu, Syn Dávidov, zmiluj sa nado mnou!“ Tí, čo išli popredku, ho okríkali, aby mlčal. Ale on ešte väčšmi kričal: „Syn Dávidov, zmiluj sa nado mnou!“ Ježiš zastal a kázal, aby ho priviedli k nemu. Keď sa priblížil, opýtal sa ho: „Čo chceš, aby som ti urobil?“ On odpovedal: „Pane, aby som videl.“ A Ježiš mu povedal: „Pozeraj! Tvoja viera ťa uzdravila.“ A hneď videl, šiel za ním a vebil Boha. Aj všetok ľud, keď to videl, vzdával Bohu chválu. (Lk 18, 35-43)

Slepota v časoch Ježiša Krista vyradzovala ľudí zo spoločnosti. Kvalita života slepcov bola nízka, lebo boli odkázaní na pomoc od iných. To bol aj dôvod, prečo slepec pri Jerichu žobral. Keď sa dopyčul, že Ježiš Nazaretský prechádza cez Jericho, rozhodol sa volať na neho. A to tak, aby ho Ježiš počul. Je veľmi pravdepodobné, že tento slepý muž už predtým musel o ňom počuť, že dokáže konať zázraky. Preto mal veľkú nádej, keď sa dozvedel, že Ježiš tadiaľto prechádza. Neprejavil len nádej, ale hlavne veľkú vieru. Keď z celého hrdla volal na Ježiša, oslovil ho ako „Syna Dávidovho“. Bol to titul pre dlho očakávaného Mesiáša. Týmto zvolaním vlastne verejne pred všetkými deklaroval, že verí tomu, že Ježiš Nazaretský je Mesiášom. Bolo to odvážne verejné vyhlásenie. Asi aj to bol jeden z dôvodov, prečo ho tí, čo išli popredku, okríkali, aby mlčal. On sa však nenechal odradiť a ešte hlasnejšie volal na Ježiša z celej hĺbky svojho srdca. Rozpoznal vzácny okamih jedinečnej príležitosti. Pochopil, že jeho život sa zmení buď teraz, alebo nikdy. A bol si istý, že jediný, kto dokáže zmeniť údel jeho slepoty, je práve Ježiš Nazaretský. Ľudia, ktorí bolo okolo neho, síce neboli fyzicky slepí, ale tvárili sa, že nevidia potrebu tohto

slepca, ba dokonca sa ho snažili umlčať. Ale Pán Ježiš na jeho volanie reaguje. Dokonca žiada tých, ktorí slepca ignorovali, aby ho k nemu priviedli. Keď sa ho Ježiš opýtal, čo chce, aby pre neho urobil, odpovedá: „Pane, aby som videl.“ A Syn Dávidov, v ktorého slepec uveril, že On je Mesiášom, mu vyhovel. Vrátil mu zrak, hovoriac: „Pozeraj! Tvoja viera ťa uzdravila.“ Dôsledkom jeho uzdravenia bolo, že všetok ľud vzdával Bohu chválu.

Okrem telesnej slepoty existuje oveľa horší druh slepoty. Je to slepota našej duše. Ide o stav, keď človek nevidí svoj vlastný hriech. Všetci dookola ten hriech vidia, ale dotýčny ho nevidí. Nevidí ho ani vtedy, keď svojim hriechom ubližuje ľuďom vo svojom okolí, pretože hriech má sociálny rozmer. Buď ho reálne nechce vidieť, aby nestratil moc a kontrolu nad svojím životom, resp. životom iných ľudí. Alebo je vnútro dotýčného človeka už natoľko temné a slepé voči vlastnému svedomiu, že nie je schopné sebareflexie. Pravda je však taká, že hriešnici sme všetci. Božie slovo hovorí: „Ak hovoríme, že nemáme hriech, klameme sami seba a nie je v nás pravda. Ale ak vyznávame svoje hriechy, on je verný a spravodlivý: odpustí nám hriechy a očistí nás od každej nepravosti. Ak hovoríme, že sme nezhráli, jeho robíme ľuhárom a nie je v nás jeho slovo.“ (1Jn 1, 8 – 10) Podmienkou odpustenia je hriech vyznať. Asi väčšina z nás už zažila situáciu, keď si niekto nechcel priznať svoju chybu a zlyhanie a zvaloval ju na iných. A niektorí sme boli aj svedkami toho, keď niekto z hriechu, ktorý páchal on sám, osočoval nevinného človeka. To sú veľmi ťažké previnenia voči pravde. Ale ako môže niekto vyznať hriech, ak si ho nechce priznať? A ako ho môže priznať, keď ho nevidí, alebo nechce vidieť? Máme záujem hľadať skutočnú pravdu o sebe vo svetle Božieho slova? Skutočnosť, v akej miere poznáme samých seba, ako v pravde dokážeme priznať a vyznať naše hriechy, je istým spôsobom aj indikátorom toho, v akej miere poznáme a milujeme Pána Boha. Ľudia často robia chybu, ak sa navzájom porovnávajú medzi sebou. To im ponúka falošný sebaobraz, lebo sa cítia byť „lepší“ než tí druhí. My sa však nemáme porovnávať medzi sebou navzájom, ale s dokonalým a svätým Bohom. Pán Ježiš nám hovorí: „Vy teda buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec.“ (Mt 5, 48). A tak ako slepca pri Jerichu uzdravila jeho viera v Ježiša Nazaretského, tak isto aj slepotu našej duše dokáže uzdraviť jedine úprimná a oddaná viera v Ježiša Krista. Živá viera, ktorá ho urobí zvrchovaným Pánom každej oblasti nášho života a dovoľí mu, aby nás svojou milosťou čoraz väčšmi očisťoval a premieňal na svoj obraz. Preto spoznajme vzácnu príležitosť každého jedného dňa, kým ešte máme možnosť činiť pokánie. Nenechajme sa nikým a ničím odradiť, a podobne ako slepec pri Jerichu, aj my z celého srdca volajme: „Pane Ježišu Kriste, Synu Boží, _____!“ (riešenie v tajničke) Nech aj naše uzdravenie zo slepoty duše a následné pokánie prinesie také ovocie, že budú ľudia vzdávať Bohu chválu. To bude ten najväčší zázrak.

